

Pět měsíců jsem nic netušíc studovala Bibli mezi členy sekty Sinčchondžhi

Minulý rok pro mě byl velmi těžký. Proto jsem se rozhodla, že tento začnu jinak, s Bohem. Bylo pro mě konečně zásadní dát vztah s Otcem na první místo. Jenže mi nedošlo, že toho bude chtít někdo zneužít a přivede mě ke studiu Bible se sektou Sinčchondžhi – aniž bych tušila, v jakém prostředí jsem se ocitla...

„Ahoj, chtěly bychom s kamarádkou založit biblickou skupinku, a tak rozesíláme dotazník těm, co sledují účet @biblia_pre_teba, abychom zjistily, jak čtou mladí lidi Bibli. Nechtěla bys nám odpovědět i ty?“, napsala mi jednoho odpoledne dívka, která na svém instagramovém profilu působila sympaticky a mile. Prožívala jsem v té době velmi těžké období, takže se trefila přímo do okamžiku, kdy jsem skutečně začala více číst Bibli a hledat Boha. Mnozí katoličtí kněží na začátku půstu navíc doporučovali, abychom Písmo četli s dalšími křesťany. Já jsem nikoho takového neměla, a tak mi přišlo inspirativní, že někdo zakládá biblickou skupinku online. Vyplnila jsem dotazník. Dívka se mi za týden ozvala znovu, na základě mých odpovědí se jí zdálo, že mám horlivé srdce pro Boha, což jí přišlo neobvyklé. Navrhla mi, zda se s ní nechci spojit přes Zoom, abychom se o našem vztahu k Bohu, ale především k Bibli mohly pobavit hlouběji. To bylo mimo mou komfortní zónu, ale rozhodla jsem se tento rok sdílet svou víru více, takže jsem souhlasila. Na poslední chvíli se k nám přidala i její kamarádka. Videohovor byl nakonec povzbudivý, nadchlo mě, že po delší době vidím někoho mladého, kdo se snaží dát Bohu ve svém životě první místo.

Za několik dní přišla další zpráva. Prý mě tato dívka zmiňovala před další kamarádkou, která už nějaké biblické lekce vede. I jí nadchlo mé „vzácné srdce“ a žízeň po Otcí a Božím slovu. Spojily jsme se. I tato dívka, řekněme jí třeba Denisa, byla nesmírně milá. Dříve měla katolické zázemí, které jí nestačilo, následně studovala Bibli v Anglii (což si údajně vysloužilo negativní postoj její rodiny). Teď je ale vděčná, že může studovat Bibli online s jinými křesťany, kteří nemají takový prostor v církvi – ano, přesně toto jsem si často v katolické církvi říkala, chybělo mi pravidelné studium Bible jako v jiných denominacích. Nabídla mi, že bychom se mohly třikrát (!) týdně vídat, ačkoli byla dost vytížená a měla i další studenty. To, že mi chtěl někdo věnovat tolik svého osobního času (a navíc zdarma) se ale stalo velkým závazkem nakonec především pro mě. Tuto příležitost jsem každopádně vnímala jako Boží načasování, že se Bůh stará a chce mě vytáhnout z beznadějného dna. Škola stejně dál probíhala online, přišla jsem v poslední době o kamarády a obecně o všechno. Navíc jsem se opravdu chtěla k Bohu přiblížit. Nemohla jsem to odmítnout, říkala jsem si, že nemůže být náhoda, že jsem se takto k Bibli dostala.

Začali jsme se s Denisou scházet. Nejdříve mě nechala vyplnit psychologický test, abych se více poznala, a tak i můj vztah k Bohu, abych mohla snáze rozumět Božímu srdci a tomu, na čem je potřeba pracovat i v mém životě, do čeho Boha zvat. Na základě toho jsme zjistily, že jsme hodně podobné, alespoň to Denisa tvrdila. A že si taky v životě prošla dost obtížnými věcmi jako já. Bůh prý ovšem dopustí tyto zkoušky jen v momentě, kdy vidí, že to bude pro naše dobro – a že ty nejtěžší zkoušky dává těm, kteří mu pak budou moct pomáhat budovat Boží království. A to jsem skutečně chtěla! Po pár lekcích mě Denisa propojila se svou další studentkou, té říkajme Renata, která byla údajně přibližně na stejné části cesty k Bohu jako já. Několik lekcí jsme měly společně, ale pak přišla obrovská příležitost, jak to Denisa prezentovala. Čtyřtýdenní kurz s lektorkou Bible, kam mě nakonec předala – už jsem o ní slyšela jen příležitostně, když se občas ozvala na Instagramu (mezitím si ale stihla vzít i mou adresu, že by mi ráda poslala dopis, který ale pochopitelně dodnes nepřišel).

Zde nás studovalo už minimálně přes 30, kurz s názvem *Neměnná víra* probíhal 3x týdně, buď ráno, nebo večer. Navíc jsme měli příležitost chodit i na modlitební večer. Přišlo mi skvělé, že někdo využívá Zoom k tak důležitým setkáním. Na jedné z lekcí jsme například probírali čtyři druhy půd, jaké může mít člověk v srdci, když přijímá Boží slovo. I když jsem tyto věci slyšela například v kostele, tady mi to najednou dávalo větší smysl. Moje žízeň po Božím slovu rostla. Chtěla jsem, ať Otec skutečně promění můj život. Začala jsem s Ním navazovat vztah, jaký jsem nikdy neměla. Začala jsem se mnohem více modlit, poslouchat chvály, číst liturgické texty nebo Bibli i mimo to, co jsme probírali na lekcích. Proto mi bylo líto, že už lekce končí. Jenže přišla skvělá nabídka, tentokrát sedmiměsíčního kurzu. Nejprve ovšem chtěla s každým z nás mluvit lektorka, aby viděla, jaká jsou naše srdce. Opravdu upřímně jsem se modlila, pokud Bůh chce, ať Ho více poznám, ať mi dovolí v lekcích pokračovat. Byla jsem z videohovoru s lektorkou nervózní, moc jsem chtěla studovat dál. A ona mě vybrala.

První dva měsíce v mnohém navazovaly na předchozí kurz, výklad se příliš nelišil od toho, co jsem znala, spíše častěji zaznívalo něco, co mi dříve nedošlo. Zároveň nám byla přidělena „evangelistka“, asistentka lektorky, která nás měla na starosti. Stala se nám velmi blízkou, mohli jsme s ní opakovat, sdílet, prosit o modlitby, ptát se na nejasnosti. Stejně tak nám byl přidělen „parťák“, student, s nímž jsme opět sdíleli a s nímž jsme byli ve studiu společně. Zde je na místě uvést, že na mě „náhodou“ vyšla Renata. Teprve až po zjištění o pár měsíců později, v jakém prostředí Bibli studuju, jsem zjistila, že parťáci byli falešní studenti, tedy lidé, kteří už lekcemi prošli, nebo mají k sektě nějaký vztah. Všichni nám celou

dobu promyšleně lhali, předávali si o nás s evangelistkami a lektorkou informace a hlídali, zda je všechno v pořádku. Navíc si s námi budovali velmi osobní vztah. Myslím, že nejsem první ani poslední, pro koho bylo právě tomuto těžké uvěřit. Můj parťák? Vždyť to byla taková nenápadná dívka! Navíc jsem si myslela, že jsem získala křesťanské přátele... Zpozornět jsem ale měla také při tom, že jsme od evangelistek byli nabádáni, ať neříkáme ani rodině a přátelům, že právě docházíme na biblické lekce. Prý by se nás Satan snažil skrze ně odradit.

Ale vraťme se k průběhu lekcí. Na začátku jsme vždy zpívali chválu – od F6, Chapely, Lamačských chval, Hearbeat nebo jiných českých a slovenských chválových kapel (to mě vždy přesvědčilo ještě více o tom, jak je skvělé, že se takto ve chvále sjednotí křesťané z různých denominací, kteří tam kromě nás katolíků byli). Následovala modlitba. Pak často nějaké tematické video, abychom soustředěněji vnímali obsah lekce. Následně se s námi spojila usměvavá lektorka Martina (v kurzu nad námi se jednalo o lektora Miloše), která zdánlivě sofistikovaně předávala Boží slovo. Na závěr znovu modlitba a společné sdílení, které mělo po skončení lekce přejít do našeho zápisu v deníku víry, který jsme si měli vést. Na lekcích nás bývalo zhruba 20 dopoledne, kolem 40 večer. Na Zoomu jsme ovšem neměli šanci komunikovat se svými parťáky nebo kýmkoli jiným, protože jsme v chatu mohli psát buď veřejně všem, nebo jen evangelistkám. Zároveň jsme se neznali nijak víc, neznali jsme celá jména evangelistek ani lektorky, komunikace probíhala přes Whatsapp. Ale nějak jsme tomu nikdo nepřikládali větší význam.

Postupem času nás lektorka začala připravovat na přijímání „otevřeného slova“. Tento koncept jsem celou dobu nechápala, ale ve zkratce: slovo bylo otevřené, jelikož už není zapečetěné v proroctvích. Naplnilo se fyzicky, a tak ho teď můžeme poznávat. Už můžeme vidět jako ten uzdravený slepý v 9. kapitole Janova evangelia. Nechápala jsem to. Zjevení se naplnilo? *Ano, a vy to teď můžete poznávat. Jste Bohu tak vzácní. Ale kdo toto slovo nemá, žije se Satanem.* Všichni kněží kolem mě a všichni, co toto slovo neznají? Tehdy jsem začala mít velký blok. Nesedělo mi to. Začala jsem se denně modlit, aby mi Bůh zavřel srdce před jakýmkoli falešným výkladem. Zároveň jsem nevěděla, zda nejsem nevděčná, vždyť mě sem Bůh přivedl, proč by to jinak dělal?

Ačkoli lekce probíhaly 3x týdně a byly čím dále delší (minimálně 2 hodiny), o víkendu probíhaly aktivity, jednou týdně modlitební večer, pak minimálně hodina a půl opakování s evangelistkou a hodina opakování s parťákem, začala jsem více hledat výklady, které lektorka předávala. Mnohé věci týkající se podobnosti v evangeliích jsem našla, o to víc jsem nechápala, v čem je teda vzácnost toho „otevřeného slova“ a proč ho někdo předává tak tajně. Prý ale musím hledat významy Zjevení, což můžu jen na lekcích. Týdny ubíhaly. Lektorka nám stále dokola opakovala a předávala, že poznáme otevřené slovo tak, že už ho přinesl nový Jan, jak je popsáno v Janově proroctví ve Zjevení. Bůh předal zapečetěné Slovo Ježíšovi, ten ho otevřel a předal andělovi, který ho předal Janovi – a proto teď můžeme rozumět a přijmout toto učení, i když je nové a jiné. Pokaždé, když někdo tento proces zopakoval, evangelistky nadšeně tleskaly a všichni měli hlasitě volat Amen! (jako ostatně neustále i při dalším výkladu a opakování, na znamení, že s tím souhlasíme a chceme, ať toto slovo promění i náš život).

Měli byste rozlišovat, v jakém prostředí Boží slovo posloucháte. Mají u vás v církvi otevřené slovo? Pořád jsem to nechápala, vždyť Bibli přece kněží rozumí? *Ano, ale musí mít toto slovo od nového Jana, který je jako ten věrný služebník z Matouše 24, nebo je to ten chlapec, který zvítězil nad Drakem, jak se píše ve Zjevení. Musíme už opustit od prvotního učení a směřovat k dospělosti (Židům 6). Eucharistie měla být jen připomínka, Slovo se stalo Tělem a přebývalo mezi námi, takže Slovo je to Tělo, které máme přijímat.* Měla jsem v hlavě zmatek. Bože, prosím, ukaž mi, co za slovo přijímám.

A pak jsem jednoho rána našla svědectví dívky, která studovala Bibli se sektou Sinčchondžhi. Nečekala jsem na nic. Bylo to přesné, ačkoli článek ještě mluvil o předávání slova osobně, v Praze na Palmovce. Následoval velmi těžký týden. Nejhorší bylo překonat pocit, jako by mě někdo znásilnil. Představa, že bych měla vzít znovu do ruky svou papírovou Bibli s podtrhanými verši z lekcí, mi způsobovala pocity na zvracení. Cítila jsem se vyděšeně, zraněně, ale zároveň se neskutečně stydím. Bojím se stigmatu, že o mě někdo bude vyprávět, že jsem byla v sektě, ačkoli jsem k členství měla ještě daleko, a skutečně nebylo možné přes všechny ty psychologicky propracované praktiky cokoli rozeznat. Děsí mě, kolik lidí v mém okolí sleduje účty dívek, které si mě před lekce předávaly, nebo stovky účtů, kteří tito lidé vedou (namátkou: @julianpapis, @InSpirit_cz, @na_nebeskenote, @rande_s_bohem, @tshisekedi.solange). Děsí mě, kolik lidí kolem mě už oslovili další členové této sekty. Zároveň jsem ale neskutečně vděčná Bohu, že mě vyvedl ven, že mi zachránil život a nakonec skrze tuto cestu opravdu posílil můj vztah s Ním – díky dřívějšímu křesťanskému zázemí tak nemám strach, protože teď o to víc vnímám, jak moc se Bůh stará. O to víc ale myslím na ty, kteří nic netušíc zůstali studovat toto slovo dál a modlím se, aby Bůh včas vyvedl i je. Za několik měsíců totiž jinak budou psát rozřazovací test, s předem danými odpověďmi. Na základě testu prý dojde k vtisknutí pečeti na srdce. A pak už není daleko k přijetí členství, slavnostním promócím, jejich misionářství a dalším náležitostem, které je v této sektě čekají.

Díky této zkušenosti bych proto chtěla varovat ostatní, aby zpozorněli v momentě, kdy uslyší o zaslíbeném pastorovi, novém Janovi, což není nikdo jiný než vůdce této sekty, Lee Man-Hee, který

v minulosti prošel více apokalyptickými sektami. Stejně tak je potřeba zpozornět před jakýmkoli společenstvím, v němž člověk nezná pravou identitu přítomných. Neméně důležité je ověřit si, zda představený ve farnosti nebo sboru zná lektory a ví, jaké slovo předávají. Na sociálních sítích je dobré všimnout si používání žlutých srdíček a žluté barvy (žlutá je barva kmene Šimon, do něhož po přijetí členství čeští členové spadají, kmenů je 12, podle 12 synů Izraele a 12 učedníků), emotikonů holubiček a stromů, veršů jako Jn 8:32, Jn 17:17 a veršů ze Zjevení. Je dobré dávat si pozor na prosby o vyplnění dotazníku, pozvánky do online společenství přes platformy jako Zoom, dotazy na vaše čtení Bible a nadužívání slova amen. V neposlední řadě je pak potřebné být všimnout si, čemu věnují čas naši blízcí.

Na závěr bych ale i vás chtěla požádat o modlitby, aby se Bůh staral o všechny tyto mladé křesťany, kteří nevědí, že možná právě ztrácí svůj svobodný život v Kristu. Zároveň ale prosím i o modlitby za ty, kteří už se stali členy a skutečně věří, že mohou do této sekty přivést další křesťany, aby poznali pravdu.